Източник на изображение: Венцислав Занков

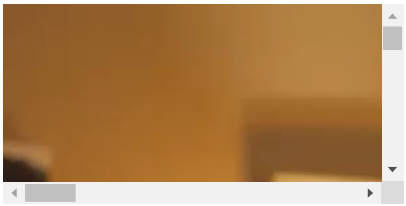

"Още са тук" се явява на мястото на очаквана юбилейна изложба. Изложба, която да историзирана една творческа биография, като показва натрупани по складове и изложени в обществени триумфални пространства и частни вили край лазурни брегове, създавани през годините работи на художника.

Навършването на 60 години би могло да е и повод за една от т. нар. **„ретроспективни изложби“**, с които сме свикнали да назоваваме опита за събиране и подреждане на разбягващата се по дефиниция творческа енергия. **„Още са тук“** не може да бъде ретроспективна изложба, защото не е ретро, не е обърната назад. **Живият художник не може да бъде историк на себе си, защото винаги е вече с една крачка извън рамката.**

„Още са тук“ може да се определи като **проспективна изложба** – изложба с фокус върху перспективата. **Тя показва не част от миналото, а нещо предстоящо, което носи със себе си времената.**

„Още са тук“ се състои от **13 непоказвани фигури от чугун, създадени през последните няколко години**. Чугунът е обратното на пластилина – материала, чието име използваме, когато искаме да назовем пластичността и ковкостта на хората в капаните на обществената принуда.
Изгорени, желанията и мечтите остават в миналото, но като негатив. **Бъдещето е възможно само ако миналото е мислено като огнено раздиране на пространството, а времето – винаги памет за извършено травматизиране.**

Но „Още са тук“ са и 13 стоп кадъра на актуалното лично състояние. **13 маски на замръзнала в изгореното желязо творяща и страдаща персона.** Не само фигури, а и застинали състояния, уловени гледки като в прорязана от светкавици нощ. **Фигури на невъзможното бягство** – сякаш в метал са реконструирани ужасените тела на жителите на Помпей.

Дали в тях да четем израз на безсилие? На отчаяние? На надежда? На последната надежда преди потъването на „Титаник“, когато някои разчитат да оцелеят с помощта на кокетство, а други – на лактите и юмруците си?

Надеждата на утописта революционер, очаквал подходящия момент, когато обществото ще достигне онази точка на разруха, която да се превърне в ден първи на революцията, но е бил изненадан от изригването на вулкан или разтърсващо земетресение, при което земята поглъща без да избира добри и лоши?

„Още са тук“ представя 13 фигури без кожа. 13 фигури без защитата на дрехите, но винаги, дори когато мускулите са разкъсани, месото виси на парцали, раните са посивели и възжълти, в проядените фигури остава социалната маска и тренирания етикет. Тялото умира понякога за секунда, органичната материя е изпепелена с 1350 градуса по Целзий, заместена от разтопен метал, но и в напълно вледенения отпечатък остава ужасената поза на социалното животно. **Човекът винаги е много хора, несъстоятелен, но настойчив актьор.**

Изстиналото желязо, последната фаза на тази алхимична трансформация, чугунът, представлява тежко, твърдо и крехко състояние на нещо, което е било мекото, пъргаво, леко и летящо.
„Още са тук“ е и продължение на групата фигури от изложбата **„Последните граждани на Кале“**. Фигури, свързани от заразително безсилие.

Чугунът е желязна сплав, чието съдържание на въглерод надвишава 2%. В допълнение към тези компоненти, сместа съдържа редица постоянни вещества като манган, силиций, фосфор, сяра и легиращи добавки. Но въглеродът е веществото, което като при стоманата напомня за живата материя – той е градивният елемент на живота (а живо наричаме онова, което умира). Фигурите понякога са обработени с ръждопреобразуватели, понякога са заварявани, понякога са оставени изцяло на сътрудничеството на съдържащия влага въздух.

„Още са тук“ представя **актуалната работа на Венцислав Занков**. Вълнения и тревоги от настоящето ще влияят върху нейното възприемане и тълкуване, но тя не е естетически отговор на съвременната ситуация в Европа и света, не е пряко свързана с пандемичните рестрикции на човешки свободи, нито с унизяващи човешкото военни престъпления.

Венцислав Занков е роден през 1962. Завършил е скулптура в НХА-София през 1988. През годините е стоял зад множество инициативи и кураторски проекти, сред които седмичния дискусионен клуб **„На тясно"** в Хамбара (2004-2008), вестник „39 грама" (2005-2008), **Фондация за съвременно изкуство „Венцислав Занков"** (основана 2009), Железен орден за съвременно изкуство „Венцислав Занков" (учреден 2010), „Всичко за мъжа" (2004-2008) съвместно с „Гьоте институт – България", **„White, male, straight" project** (2002) с подкрепата на Швейцарска културна програма за България „Прохелвеция". Куратор за България на международни видеоарт проекти, организирани от Magmart, Италия (2013-2019).

Доцент в департамент „Визуални изкуства”, НБУ (2017). Дипломиран магистър филмово и телевизионно изкуство, Нов български университет (2016). **Доктор в направление „Изкуствознание и изобразително изкуство” (2013). Психодрама-асистент (консултант).**

Сред последните му самостоятелни изяви са: B&B ЕПИКРИЗИ галерия “Васка Емануилова“ /СГХГ/(2021); “Пред мен“, голямоформатна живопис, скулптура и неон, галерия „Райко Алексиев” СБХ, София (2020), „Последните граждани на Кале”, скулптура, строителен обект НБУ (2016) и Артиум, Сердика център (2016); „О, щастливи дни”, голямоформатна живопис и скулптура, галерия „Райко Алексиев” СБХ, София (2014) с подкрепата на Централен фонд за стратегическо развитие към Настоятелството на НБУ и СБХ; „Последният будоар” - скулптура, кръв, видео, галерия „Райко Алексиев” СБХ, София (2011), с подкрепата на Международна фондация „Св. Св Кирил и Методий” и Централен фонд за стратегическо развитие към Настоятелството на НБУ и СБХ; „Нова призрачна живопис/всички вече сме призраци”, галерия Ракурси, София (2011), „Post-романтизъм. Reloaded” – Български културен институт – Берлин (2011); „Възможно-Невъзможно.

Идейни проекти за естетизация на градската среда” с подкрепата на столична програма „Култура” 2011, Централен фонд за стратегическо развитие към Настоятелството на НБУ, партньор – Център за култура и дебат „Червената къща” (2011). Участвал е в множество групови изложби и други събития. Венцислав Занков е автор на множество публикации в периодичния печат и в интернет.

Откриване на изложбата на 1 май, неделя, от 18.00 часа
1 – 28 май, 2022
Галерия Credo Bonum, ул. „Славянска“ 2, вход от ул. „Бенковски“, www.credobonum.bg

Ако ви е харесала тази статия, ще се радваме да я **споделите!**

-
-
-
-

Други статии